

ПИЛИПЕНКО Павло Прокопович (04(16). 11. 1877, с. Баранове Валківського пов. Харківської губ., нині Богодучівського р-ну Харківської обл. — 03. 02. 1940, Москва) — геолог, мінералог. Доктор геолого-мінералогічних наук (1934, без захисту дисертації). Закінчив Московський університет (1902), де 1902—03, 1926—30 й працював: 1927—30 — професор кафедри

мінералогії, директор НДІ мінералогії та петрографії. Був учнем **В. Вернадського**. Від 1903 — у Томському університеті (Росія): співзасновник і хранитель мінералогічного музею, від 1908 — завідувач кафедри мінералогії та геології. 1915 захистив дисертацію та отримав науковий ступінь магістра мінералогії та геогнозії. 1917—26 — засновник мінералогічного музею, професор кафедри мінералогії Саратовського університету (РФ); 1930—40 — завідувач кафедри мінералогії та кристалографії Московського геологорозвідувального інституту. Наукові дослідження переважно присвячені розвитку генетичного напрямку в мінералогії, а також регіональній мінералогії, петрографії та геохімії.

Основні праці

К минералогии Алексеевского рудника Минусинского уезда. Москва, 1913; Минералогия Западного Алтая. Томск, 1915; Литий в глауконитах. Москва, 1927; О зависимости между распространенностью химических элементов в земной коре и их способностью к минеральной индивидуализации. Москва, 1930; Определитель минералов при помощи паяльной трубки. Москва; Ленинград, 1947 (співавт.).

Д. Є. Макаренко

Бібліографічний опис:

Пилипенко Павло Прокопович / Д. Є. Макаренко // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2023. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-879976>

2001–2026 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).